

saa efter Tidsfristens Udløb. Der kan jo heller ikke være Tvivl om, at Ministeren kan give saadanne Tilladelser, det maa altid ligge i Ministerens Haand at give Bevillinger til at antage saadanne Tilnavne. Det drejer sig derfor i Virkeligheden kun om, hvorvidt de skulle gives gratis eller mod en Afgift. Under disse Omstændigheder har Udvalget ikke ment, at der vilde være Anledning til yderligere at fastholde de Betæneligheder, man nærrede. Vi have derfor frafaldet dem og kun indskrænket os til disse to Ændringsforslag, idet vi altsaa i øvrigt tilraade at vedtage Lovforslaget.

la Cour: Naar jeg i Gaar bad om, at Sagen maatte gaa ud af Dagsordenen, var det, fordi jeg ikke den Gang havde haft Tid til at sætte mig ind i Lovforslaget. Nu hører jeg af den ærede Ordfører, at der indenfor Udvalget skulde have været flere Medlemmer, der havde været imod at udvide Tidsfristen, hvilket jeg for mit Vedkommende ogsaa er ganske stærkt imod. Men jeg kan ikke se paa Sagen aldeles saaledes, som den ærede Ordfører gjorde. Den ærede Ordfører nævnte, at Ministeren havde udtalt sig om den Berettigelse, han har, til at kunne give Navneforandring gives ved kongelig Bevilling. Men har man vedtaget en saadan Lov som den nugældende, maa man dog gaa ud fra, at det kun ganske undtagelsesvis, f. Eks. naar Folk have glemt at faa deres Navneforandring ordnet i Tide, skulde gøres Brug af Kongens Ret til at give denne Tilladelse til Navneforandring og til at optage Navne, der allerede have faaet en berettiget Stilling ifølge Loven. Jeg ser derfor ikke saaledes paa Sagen, som den ærede Ordfører gjorde. Jeg kan ikke se rettere, end at hele denne Lov er overflødig, og jeg synes, det er ejendommeligt, at vi skulle til at lovgive om paa det, vi vedtog i Fjor. Jeg kan ikke følge Lovforslaget her og forbeholder mig at stemme imod det ved 3die Behandling.

Justitsministeren (Alberti): Jeg kan tiltræde de to Ændringsforslag, som ere stillede af Udvalget, og kan i øvrigt i det hele slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser. — Lige overfor det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, skal jeg bemærke, at Forholdet efter den i Fjor vedtagne Navnelov er det, at Administrationens Ret til at give Navneforandring ved kongelig Bevilling er bevaret uforandret, og at

det ikke vil være noget som helst Indgreb i Forbehold af Navne, om saadanne Bevillinger fremdeles gives. Selvfølgelig gives Bevillingen for saa vidt undtagelsesvis, som det under almindelige Forhold kun er undtagelsesvis, at der fremkommer Ansøgninger derom, men hvis man vilde nægte denne Lov Fremme, vilde der ganske sikkert fremkomme en stor Mængde Ansøgninger fra Folk, der kunne opfylde de almindelige Krav, der fra Administrationens Side stilles for, at der kan udfærdiges en saadan Bevilling. Derfor er det rigtigt, som den ærede Ordfører sagde, at det eneste, der sker ved denne Lov, er i Virkeligheden det at indrømme alle de Folk, der falde ind under Lovens Bestemmelser, Adgang til gratis Navneforandring, og der forekommer det mig ganske naturligt at indrømme dem saadan Adgang. Der er ikke tænkt paa disse Folk ved den i Fjor vedtagne Navnelov, der har for saa vidt været en Mangel ved det da forelagte Lovforslag og ved den Form, hvori det blev vedtaget. Denne Mangel er det nu naturligt at rette, og jeg er det ærede Udvalg meget taknemmelig for, at det har kunnet gaa ind paa Lovforslaget i det væsentlige.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Reedtz-Thott): Jeg frafalder Ordet.

la Cour: Jeg kan ikke se, at der har været nogen stor Mangel ved den i Fjor vedtagne Lov. Ifølge denne havde Folk i 6 Maaneder, efter at Loven var traadt i Kraft, Ret til at søge denne Navneforandring, og her foreslaas denne Frist forlænget. Ganske vist syntes det at være den højtærede Ministers Mening, at hvis dette Lovforslag ikke bliver vedtaget, vil der i stor Stil blive givet Tilladelse til Navneforandring, men saa betyder Forslaget jo intet, saa behøver man egentlig talt slet ikke en saadan Lov. Saa vil den kun kunne lette Ministerens Arbejde og maa kun have til Hensigt i stor Stil at ville gøre dette. Det var jo Tanken med den i Fjor vedtagne Lov, at man kunde faa sit Navn værnet, men saa kan det dog ikke være saaledes, at den Ret, man derved har erhvervet med Hensyn til et saadant Navn, hvert Øjeblik skal kunne omstødes ved en kongelig Bevilling; og navnlig maa ikke saa saa løse Forhold — saaledes kalder jeg det —, som de i Lov-